

A Limp Bizkit sikere az erőteljes ütemekben, a durva gitárjátékban és a kiabáláson alapuló éneklésben rejlett ..

A Limp Bizkit sikere az erőteljes ütemekben, a durva gitárjátékban és a kiabáláson alapuló éneklésben rejlett ...avagy leszállóágban a nu-metál. Pontosabban: a zenekar még létezik; ennek ellenére nyugodtan beszélhetünk róla múlt időben. Limp Bizkitnek hívták. '97-ben jelent meg az első nagylemeze, idén az utolsó. Vagyis valószínűleg az utolsó. A feloszlást még nem jelentették be, de a májusban kiadott album hatalmas bukását képtelenség túlélni. Ezzel a nu-metál újabb képviselője tűnik el a színtérről. A történet '94-ben kezdődött. A korszak menő zenekara, a Korn a floridai Jacksonville-ben lépett fel. Az agresszív metált játszó banda basszusgitárosa, Reginald „Fieldy” Arvizu a nagy tekintélyű helyi tetováló művésszel, Fred Dursttel készítettett egy tetkót. Ezzel bekövetkezett, amire Durst régóta várt. Arról álmodozott, hogy egyszer betér a szalonjába egy neves zenész, aki segítségére lesz zenei karrierjének elindításában. Miután jól elbeszélgettek, Fred Durst „Fieldy” kezébe nyomta a Limp Bizkit nevű zenekara demóját. Durst az együttest régi cimborájával, Sam Rivers basszusgitárossal alapította, később csatlakozott hozzájuk Wes Borland gitáros és az előzőleg dzsesszt játszó John Otto dobos. A demó a legjobb helyen, a Korn producerénél kötött ki, aki elégedett volt a hallottakkal, és Durst bandája zöld utat kapott. A Kornnal keresztül-kasul turnézta Amerikát. Egy alkalommal a House Of Pain is fellépett velük. A formáció egyik lemezlovasát, DJ Lethalt lenyűgözte a Limp Bizkit zenéje, és úgy döntött: csatlakozik hozzájuk. Debütáló albumuk, a '97-es Three Dollar Bill Y'all \$ a metál és a rapelemek vegyítésére épült. A zenekar a következő két lemezével jutott a csúcsra: a rock, a rap, valamint a break ötvözetéből született '99-es Significant Other és a 2000-ben kiadott, a nu-metál poposabb ágában mozgó Chocolate Starfish And The Hot Dog Flavored Water címűekkel. 2001-ben Wes Borland kénytelen volt búcsút inteni társainak – Fred összetűzésbe került vele, és kirúgta őt. Csak nehezen, a rajongók hathatós segítségével találtak rá az utódjára, Mike Smith személyében. Vele rögzítették a 2003-as Results May Vary című albumot. Bár pályafutásuk legnagyobb rádiós slágere, a Behind Blue Eyes erről a lemeztől származik, a szakma bukásként könyvelte el a korongot – eladási példányszámát összehasonlították az előző két lemezével, s az eredmény alapján a bukás szó többé-kevésbé helyénvaló volt. A zenészek válaszóthoz érkeztek. Tudták, a sikeres folytatáshoz ki kell találniuk valami eredetinek tűnő dolgot. Első lépésként Fred visszacsalogatta az elűzött gitárost, és eldöntötték, megpróbálják betölteni a Rage Against The

Írta: Új Szó

2005. augusztus 12. péntek - Módosítás: 2005. augusztus 12. péntek

Machine megszűnése után keletkezett zenei űrt. Prágában vették fel a májusban megjelent hétszámos The Unquestionable Truth (Part 1) című lemezüket. A producere az a Ross Robinson volt, akinek nevéhez a nu-metál első generációjának számos albuma fűződik. A demagóg szövegek, a dühös rap és a szaggatott gitárriffek azonban egy silány Rage Against The Machine-utánpótlást eredményeztek. Az Egyesült Államokban a megjelenés hetében mindössze 37 ezret adtak el belőle, és Nagy-Britanniában is csak az eladási lista 71. helyét tudta megszerezni. Az album kiadását nem övezte reklámkampány. Az együttes és menedzsmentje tudatosan nem költött pénzt az anyag népszerűsítésére, bizonyára sejtették, hogy sikertelen lesz, így anyagilag nem buktak nagyot. Ezek után a Limp Bizkitet végleg leírhatjuk. A nu-metállal azonban egyelőre ne tegyük ezt. A rap- és a metálemek vegyítése az USA-ban már a nyolcvanas évek végén elkezdődött, de a két stílus csak a kilencvenes évek közepén talált igazán egymásra. Mára leszállóágba került ugyan, ám egy-két jelentős képviselője – akik akár csodára is képesek lehetnek – még hódít. PUHA JÓZSEF